

ELÄMÄN SALAKOULU

Pekka Ervastian esitelmä 4.12.1927

Kun opimme ymmärtämään, että elämä on koulu, olemme jo etuoikeutetussa asemassa verrattuna kaikkiin niihin ihmisiin, veljiimme, jotka eivät tätä totuutta ymmärrä. Jo ensimmäisessä esitelmässämme oli puhetta siitä, että ihmiset eläissään tässä sangen merkillisessä ja usein sangen vaikeassa elämässä saattavat väsyä elämän vaikeuksiin, saattavat napista, saattavat moittia kohtaloa ja sillä he vielä vaikeuttavat omaa tilaansa. Siitä ei ole mitään hyötyä. Päinvastoin, kaikesta semmoisesta napolisemisesta on aina vahinkoa, kaikesta vaikeromisesta laskeutuu kuin lisätaakka meidän hartioillemme. Sentähden ihmiset, jotka vaeltavat pimeydessä, niinkuin tavallisesti sanomme, ovat vaikeammassa asemassa kuin ne, jotka ovat saaneet sen ymmärryksen, että he huomaavat elämän kouluksi. Sillä kun me ymmärrämme elämän kouluksi, silloin me emme valita vaikeuksissa, emmekä napise, emmekä nurise. Ainakin tiedämme sen turhaksi. Elämän koulussa ymmärrämme, että on jotakin hyvää kaiken takana. Vaikeuksiemmekin takana piilee jotain hyvää. Amerikassa ovat oppineet alkaneet puhumaan salapukuisista siunauksista. Siellähän on ollut suuri liike viime vuosisadan keskivaiheesta lähtien, suuri ajatusliike, joka tahtoo käytännössä totuttaa ihmisiä ajattelemaan ja ymmärtämään, että kaikki on hyvin ja siis muistamaan, että vaikeudetkin ovat salapukuisia siunauksia, niinkuin Emerson sanoi. Vaikka tällainen näkökohta, jos se vain rakentuu siihen uskoon, että kaikki on hyvin, voi tuntua hiukan pintapuoliselta, varsinkin europalaisesta, joka on enemmän perehtynyt filosofiseen ajatteluun kuin nuo amerikkalaiset, niin sillä on suuri, käytännöllinen merkitys. Ne amerikkalaiset, jotka tällä tavalla osaavat vakuuttaa itselleen yhtämittaa, että kaikki elämässä on hyvin, tulevat paremmin toimeen. Meidän täytyy myöntää, että

Amerikan kansa on kuin etunenässä elämän käytännöllisyydessä. Se on tällä hetkellä ei ainoastaan rikkain kansa, vaan se on myöskin monessa suhteessa käytännöllisin kansa. Vaikka me emme ihan joka suhteessa ihailisi sitä, täytyy meidän myöntää tämä totuus. Se on kansa, joka koettaa ottaa elämän sangen käytännölliseltä kannalta. Siihen, että Amerikan kansa on tällä tavalla eturivissä, siihen epäilemättä on suuresti vaikuttanut juuri tämä ajatusaura, tämä ajatuksellinen ilmakehä, joka lepää Amerikan Yhdysvaltojen yllä ja yleensä Amerikan yllä: „Paha ei ole oikeastaan niin Paha, pahaa ei ole oikeastaan olemassakaan, vaan kaiken takana piilee jotakin hyvää. Siis mekin täällä Euroopassa, jos me ymmärrämme, että elämä on koulu, voimme ainakin asettua tuohon oikeaan asenteseen, että emme tuhlaa voimia vaikeroimiseen, vaan ymmärrämme, että elämän vaikeudet ovat salapukuisia siunauksia ja että meidän on voitettava kaikki vaikeudet. Tietysti meidän ei silti, että ymmärrämme kulkevamme elämän koulua, pidä tulla passiivisiksi ja toimettomiksi, meidän täytyy tulla enemmän aktiivisiksi, enemmän positiivisiksi. Siis meidän tulee asettaa hyvää kaikkea tuskaa, kärsimystä ja pahaa vastaan, meidän täytyy mennä eteenpäin kaikessa hyvässä, ja siten voittaa pahaa niin paljon kuin mahdollista. Tuo on niin selvä ensimmäinen etuoikeus, voisimme sanoa, mikä meillä on siitä ymmärtämisestä, että elämä on koulu. Mehän olemme koettaneet näissä esitelmissämme niin sanoakseni todistaa tätä väitettä, että elämä on koulu. Olemme koettaneet seurata niitä erilaisia kokemuksia, niitä erilaisia kokeita, joita ihmiset läpikäyvät elämässä. Olemme koettaneet katsella elämän rakennetta, tätä elämän järjestelyä ja nähdä, missä merkityksessä se todella on koulu. Olemme puhuneet niistä erilaisista kokeista, joiden läpi elämä itse antaa meidän ihmisten käydä. Ne ovat niin silmännähtäviä kokeita, kaikki nämä kokemukset, jotka meille annetaan elämässä, joille kaikki ihmiset joutuvat alttiiksi, jotka kohtaavat meitä kaikkia. Ne ovat niin silmännähtävästi, niinkuin me olemme näissä esitelmissä

selittäneet, maa-, tuli-, vesi- ja ilmakeiteitä, ettei meidän ollenkaan kannata epäilläkään sitä tosiseikkaa, että elämä on koulu. Mutta kun me olemme tämän ymmärtäneet, tämän perustotuuden elämän koulusta, silloin on selvää, että me myöskin saatamme joutua seuraavaan ajatukseen, tästä johtopäätöksestä huomautimme jo heti alussa, voimme joutua siihen ajatukseen, että koko elämä on koulua, koska sitä voidaan nimittää kouluksi, niin siinä kai siis jotakin opetetaan. Jos kerran elämässä jotakin opitaan, enkö minä ihmisolentona, ajattelevana ja järkevänä olentona saattaisi asettua itsekin puolestani oikein tietoisesti oppilaaksi tähän kouluun, niin etten ainoastaan ole elämän koulun heiteltävänä, vaan että itse olisin oppilas, joka tahtois mahdollisimman nopeasti oppia, mitä elämässä opetetaan. Jos ajattelemme lapsia, niin tiedämme, kuinka he ensin käyvät lastentarhaa, jossa heitä opetetaan jotakin ulkoapäin, niin sanoakseni. Heitä opetetaan tanssimaan piirileikkiä, laulamaan, heille opetetaan joitakin satuja, heidän mielensä käännetään erilaisiin asioihin, heidän mielikuvituksensa herätetään. Mutta kaikki on aivan tuollaista ulkoapäin tulevaa. He ovat opettajattariensa käsiteltävinä, niin sanoakseni. Eivät he itse kykene vielä mihinkään. Mutta annappa olla, kun lapsi on tullut seitsemän, kahdeksan, yhdeksän vuotiaaksi, niin silloin hänet pannaan jo ensimmäiseen lastenkouluun. Silloin hän jo itse saa antaa ja olla mukana. Hänen täytyy nyt oppia jotakin, oppia aakkoset, oppia lukemaan, oppia vähitellen jotain piirtämään ja kirjoittamaan, oppia laskemaan, hän täytyy itse ponnistaa, jotta hän voisi tätä kaikkea oppia. Kukaties lapsi aivan passiivisena voisi oppia lopulta myöskin kirjoittamaan, laskemaan ja lukemaan, mutta hyvin kauan silloin kuluisi, ja hänen opettajansa saattaisivat monta kertaa kadottaa kärsivällisyytensä. Mutta kun lapsi itse yrittää ja se tahtoo ja koettaa, niin hän verrattain nopeasti oppii. Ja kun hän sitten tulee vielä isompaan kouluun, niin ei ole kysymystäkään siitä, että hän itse saisi vain laiskotella, vaan silloin hänen täytyy välttämättömästi ponnistaa

mahdollisimman paljon kykyjensä mukaan. Jos me sanomme, että me ihmiset olemme lastentarhassa elämän koulussa, kun me emme yritä mitään toiseen tai toiseen suuntaan, niin meidän täytyy sanoa, että niin pian kuin joudumme lastentarhasta isompaan kouluun ja tiedämme olevamme koulussa ja tiedämme, että elämä on koulu, niin avautuu meidän eteemme tuo halu itse ponnistaa, itse auttaa elämää. Elämän koulu on paljon suurempi koulu kuin mitkään meidän asettamamme ja pystyttämämme koulut lapsia varten täällä maan päällä. Sentähden me olemme täysi-ikäisinä elämän koulussa. Synnymme monta kertaa tänne ja käymme koulua täällä tietämättä ja huomaamatta, saamme paljon oppia, ennenkuin tuo ajatus voi herätä, että käymme todella koulussa. Sillä koulussa käyminen se sisältää itsessään jotakin aivan erikoista. Koulussa käyminen merkitsee jonkun asian oppimista. Kun me käymme elämän koulua, niin se merkitsee, että me jotakin opimme elämässä, että me saavutamme jotakin, jos se nimittäin on oikeata koulua, jos se on koulua, jossa on hyviä tuloksia. Koska koulu aina silloin opettaa meille jotakin taitoa, niinkuin esim. lukemista, kirjoittamista, laskemista ja erilaisia käytännöllisiä töitä tekemään, käsitämme, että elämänkin koulu täytyy opettaa meille jotakin taitoa. Ei se ole, ei se elämän koulu ole ainoastaan siinä, että me saamme silmämme auki näkemään yhtä ja toista, vaan elämän koulu täytyy olla sellainen käytännöllinen koulu, että me opimme jotakin taitoa. Mikä taito se sitten on, jonka me elämän koulussa opimme ja jota meidän täytyy itse asiassa oppia, jos elämä on koulu? Se on elämisen taito, oikean elämisen taito. Millä tavalla meidän tulee elää ja mitä varten me elämme ja millä tavalla me siis voimme käyttää elämää oikein? Mitenkä elämästä on hyötyä sekä itsellemme että kaikille toisille ja yleensä koko maailmalle? Elämän taito on – oikeaan elämisen taitoon sisältyy aina tuo tieto siitä – mitä varten. Sentähden kun me elämän koulussa heräämme tietoisuuteen siitä, että käymme koulua ja ymmärrämme, että meidän on jotakin käytännöllistä elämän taitoa opittava, niin me

luonnollisesti kysymme: Kai meillä semmoinen mahdollisuus on itse olla tietoisesti oppilaina ja itse siis auttaa elämää pian opettamaan meille käytännössä elämän taitoa, oikein elämistä? Ja kun tämän kysymyksen teemme, silloin saamme vastaukseksi niiltä, jotka ovat enemmän kokeneet: on olemassa se mahdollisuus, että me voimme itsetietoisesti, itse tahtomalla asettua elämän koulun oppilaiksi ja siis itse opettamalla itseämme mahdollisimman pian oppia elämän oikeaa taitoa. Se koulu, johon me silloin joudumme, johon me silloin voimme astua, on elämän salakoulu. Elämän salakoulussa ovat ainoastaan ne, siinä koulussa käyvät ainoastaan ne, jotka itse kasvattavat itseään elämän taidon mukaisesti. Mutta kuinka tämä on mahdollista? Sehän on selvää, että silloin on kysymys siitä, mitä elämä tahtoo. Kun elämän koulussa juuri opimme, mitä elämä tahtoo, niin kuinka me voimme auttaa ja jouduttaa omaa koulunkäyntiämme kasvattamalla itseämme, kun emme tiedä mihin elämä tahtoo meidät kasvattaa. Kun kerran käymme koulua, niin mehän olemme täällä oppimassa ja vähitellen me opimme enemmän ja enemmän. Eihän koulupoika, kun hän tulee ensimmäiselle luokalle, eihän hän voi tietää sitä kaikkea, mitä ylioppilas tietää ja mahdotontahan hänen on sanoa itselleen, että nyt tahdon mahdollisimman pian lukea itseni ylioppilaaksi. Ehkä hän voi ymmärtää sen myöhemmällä luokalla. Mutta mitenkä me sitten, kun me käymme elämän koulua, mitenkä me voimme yht'äkkiä asettua sille kannalle, että tiedämme mitä on koulun tarkoitus ja osaamme kasvattaa itseämme. Ehkä me emme kykenisi semmoiseen, jollei olisi olemassa täällä maan päällä jotakin, jonka me kaikki hyvin tiedämme ja joka vastaisi juuri tähän kysymykseen. Kun katselemme ihmiskunnan historiaa niin kauaksi taaksepäin kuin me osaamme katsella, niin huomaamme aina, että on joitakin semmoisia ilmiöitä elämässä, joita nimitämme uskonnoiksi, uskonnoksi tai filosofiaksi, on jotakin henkistä opetusta aina annettu meille. Mistä päin se on tullut, siitä voidaan olla eri mieltä. Toiset tahtovat sanoa, että uskonto se on

vain semmoinen luonnollinen halu ihmisen sydämessä, joka elää omaa salaperäistä elämäänsä ja selittää itselleen, mikä on ukkonen ja mikä on salama. Mutta toiset sanovat: Uskonnot ovat merkillisiä asioita, ne ovat saaneet alkunsa joidenkuiden ihmisten kautta ja nämä ovat sanoneet näin nyt on. Me tiedämme, että on näin ja me tarjoamme sitten jotakin valoa toisille veljille. Jos me nyt huomaamme, mitä uskonnot aina ja kaikkialla ovat koettaneet opettaa, niin voimme sanoa, että niissä on kaikissa yhteinen piirre. Me voimme nykyaikaisina ajattelijoina todella arvostella meidän kristinuskoamme, kristillistä kirkkoamme, mutta emme kiinnitä huomiota siihen, vaan siihen yleiseen piirteeseen, joka on kaikille uskonnoille yhteistä. Mikä se on? Se on, että kaikki uskonnot ovat koettaneet teroittaa ihmisille, maailmalle, ihmiskunnalle, että elämä on koulu. Ei niiden ole tarvinnut käyttää näitä nimityksiä suorastaan. En tiedä onko suorastaan yksikään ainoa uskonto käyttänyt nimeä koulu. Eihän se olekaan välttämätöntä. Mutta kun katselemme uskontojen henkeä, tarkoitusta ja pyrkimystä, niin voimme myöntää, että sitä ne juuri ovat tahtoneet opettaa meille, että elämä on koulu. Uskonnot ovat tahtoneet lohduttaa ihmisiä, ne ovat tahtoneet valaista ihmisille elämää ja sanoneet, ettei paha ole niin vaarallista, kärsimykset eivät ole niin järjettömiä. Itämailla, jos ajattelemme paria esimerkkiä, itämaillahan on opetettu pitkin vuosituhansia, että ihminen syntyy monta kertaa tähän maailmaan. Tämähän itsessään sisältää jotakin. Ihminen syntyy monta kertaa maailmaan ja aina myös on uskonnoissa lisätty: Tämä syntymisen pakko, tämä jälleensyntyminen maailmaan, se ei ole iankaikkinen, se voi loppua, jos ihminen tahtoo, jos ihminen tahtoo, niin hän voi pyrkiä ulos tästä jälleensyntymisen pyörästä. Tällä tavalla on itämailla selitetty ihmisille ja se on tehnyt, että ihmiset ovat katselleet elämää tuolta kannalta, että täytyy nyt jaksaa olla täällä mukana, ja eihän tämä niin kauheata ole. Se on opettanut heille sen ensimmäisen asian, josta me äsken huomautimme, kun puhuimme elämän koulusta, se on opettanut

heille alistuvaisuuden kohtalon alle. Itämailla ovat tunnettuja fatalistit siitä, että he eivät napise kohtaloa vastaan. Ihmisen karma on semmoinen ja semmoinen. Paras on tyytyä siihen. Tuleehan sitä uudestaan tänne ja silloin on paljon helpompi, jos sitä nyt on ollut kiltti. Suorita velvollisuutesi, niin parempi on sinulla ensi kerralla. Se on siirtymistä vähän korkeammalle luokalle. Elämä on täten esitetty kouluna itämailla, vaikka ei ole käytetty tuota sanaa – koulu. Kun taas ajattelemme länsimailla meidän kristikuntaamme, niin meidänkin uskomme, sekin on koettanut selvittää meille, että tämä elämä se on oikeastaan valmistusta, jotain ikuista, onnellista elämää varten. Tosin meidän kristinuskomme on lisännyt tuon toisen synkän mahdollisuuden, että me voisimme kerrassaan epäonnistua tässä elämässä ja joutua ikuisen kadotukseen. Mutta minun uskoakseni ei tätä toista mahdollisuutta ole otettu niin vakavalta kannalta, koska ihmiskunta nyt elää ja suurelta osalta tervejärkisenä. Jos kristikunta olisi hetkeksikään ajatellut sitä mahdollisuutta, että on olemassa ijankaikkinen kadotus ja ijankaikkinen piina, niin olisin varma siitä, että kristikunta olisi tullut hulluksi. Heillähän on niin hyvä esimerkki, kun katselevat omaa kirkkoansa: Eivät papit ja piispat ja kirkon ruhtinaat ole ottaneet tuota niin vakavalta kannalta, eivät ole ajatelleet, että he voisivat joutua tuohon kadotukseen. He ovat aina olleet iloisia ja tyytyväisiä ja pitäneet huolta siitä, että heidän elämänsä olisi hyvä, ja sillä tavalla ovat antaneet esimerkkiä niille monille uskovaisille, niin että he ainoastaan viran puolesta joskus sunnuntaisin tai jonakin hetkenä arkipäivänä, kun on ruvettu laulamaan ja otettu virsikirja käteen, ovat voineet luulla, että ovat kadotettuja. Ihmiset ovat kristikunnassa enemmän pitäneet mielessään tuota onnellista tilaa, autuaallista elämää ja ajatelleet, että tämä on valmistusta johonkin hyvään ja hauskaan, johonkin semmoiseen keveämpään, taudittomaan elämään. Se elämä on väikkynyt kristikunnan silmissä, mutta silloin tämä elämä on, kun kristityt ovat uskoneet tuohon toiseen kuolemanjälkeiseen elämään, kadottanut vähän

synkkyyttään. Se on valmistusaikaa ja miksi en uskoisi, koettaisi ja yrittäisi parhaani, että sitten pääsisin tuohon suureen iloon. Sehän on luonnollinen johtopäätös ja sentähden on kristikunnassa, vaikkei sitä sanaa ole käytetty, opetettu ihmisille, että tämä nykyinen näkyväinen elämä on koulu, jossa meitä kasvatetaan jotakin tulevaa, parempaa varten. Uskonnot ovat siten tahtoneet teroittaa meidän mieleemme juuri sitä samaa, mitä me opimme elämältä itseltään, että se on koulu. Ja sitten, kun kysymme: Mutta tämä nyt ei ollut vielä vastaus kysymykseen elämän salakoulusta, ovatko uskonnot mitään siinä suhteessa sanoneet, niin silloin me taas saamme myös selvän vastauksen. Emme saa sitä vastausta noin umpimähkään joka uskonnolta ulkonaisessa eksoteerisessä merkityksessä, vaan saamme vastauksen ainoastaan silloin, jos lähdemme hyvin tarkasti tutkimaan jotakuta uskontoa. Jos lähdemme tutkimaan Buddhan uskontoa, hinduismia, zoroasterilaisuutta, Laotsen ja Konfutsen oppia, muhamettilaisuutta tai mitä muuta uskontoa tahansa aivan perusteellisesti, niin me vapautamme mielikuvituksemme ja kaikki ajatuksemme kaikista ennakkoluuloista, me sysäämme luotamme kaiken vanhan käsityksen uskonnoista ja sanomme itsellemme: Uskonto syntyy historiallisesti siten, että joku ihminen ilmoitti jotakin toiselle, joku ihminen pani tuommoisen uskonnollisen liikkeen alulle, joku ihminen sanoi ensimmäisen sanan, antoi veljilleen sanoman. Mikä tuo sanoma on ollut? Mehän tiedämme, että nykyinen buddhan uskonto on sitä ja sitä. Nykyisessä buddhan uskonnossa on semmoinen ja semmoinen temppele, semmoista ja semmoista jumalanpalvelusta, semmoista ja semmoista uskonnollista elämää, semmoisia ja semmoisia teologisia muotoja. – Mutta minun täytyy tarkastaa miten Buddha itse opetti, onko Buddha itse opettanut juuri tätä uskontoa, jota on nyt täällä buddhalaisessa maailmassa tämän muotoisena, Tibetissä taas toisen muotoisena. Tibetin uskonto on hyvin monimutkainen. Siinä on hirveän paljon oppeja henkiolennoista, rukousmyllyistä y.m. Onko Buddha itse tätä

opettanut? – Kun me tahdomme juurtajaksain tutkia uskontoja, niin me käännyimme niiden perustajien puoleen. Otamme siis selvää esim. Buddhasta itsestään. Meidän eteemme astuu suuri sankariolento, suuri, ihmeellinen ihminen, joka sanoo itsestään: Minä olen totuuden löytänyt, seurakaa minua. Hän ei sano siis ollenkaan, että elämä on koulu, sillä sehän on itsestään selvää. Hän lähtee heti käytäntöön ja sanoo: „seuraa minua ja sinä löydät totuuden“. Tämä on ihmeellistä ja huomiota herättävää. Kun tutkimme enemmän, niin me huomaamme, että hän antoi ihmisille hyvin selviä ohjeita ja neuvoja. – Tehkää niin ja niin. Älkää tehkö sitä, älkää tehkö tätä. – Ja silloin meille selviää: Jaa, mutta Buddhahan on itseasiassa avannut meille portit elämän salakouluun, jos hän kerran voi sanoa, että „minä olen totuuden löytänyt ja minä tiedän mitä varten olemme täällä, niin hänhän on käynyt elämän salakoulua, hän on kasvattanut itseään nopeammin, koska me emme ole siinä kohdassa. Hänenhän on täytyntä käydä elämän salakoulua, kun hän on saavuttanut sellaista, jota me emme ole saavuttaneet. Hän on siis käynyt elämän salakoulua. Hän on itse kasvattanut itseään, hän tietää ja nyt hän sanoo meille: Tee niin ja niin ja sinä opit tietämään. Hän avaa ovet elämän salakouluun. Ai, sanomme, mutta mitenkähän on kristikunnassa? Kristikunnassa on myöskin Kristus niin selvä ja tunnettu asia. Me olemme huomanneet ja ymmärtäneet, että tämä Kristus teroittaa meille selvemällä tavalla, että elämä on koulu, mutta tietääköhän hän mitään elämän salakoulusta. Olihan kristinuskomme perustaja Jeesus Kristus. Hän arvatenkin siis oli myöskin kulkenut elämän salakoulua. Siis meillä ei ole muuta tehtävää kuin tutkia todella mitä kristinuskon on, mitä Jeesus Kristus on alkuaan opettanut. Kun tutkimus, kun me tutkimme niitä pyhiä kirjoja, jotka meillä nyt kaikilla on edessämme, kristikunnan evankeliumeja, niin silloin me heti, tai ainakin pian, näemme että Jeesus sanoi itse: Sitä varten minä olen tullut maailmaan, että totuuden julistaisin. Minä olen tie, totuus ja elämä, seurakaa minua. Samat sanat, samanlaiset sanat kuin

Buddha. Siis Jeesus on kulkenut elämän salakoulussa, koska hän on saavuttanut totuuden, koska me kaikesta päättäen, niin paljon kuin tunnemme hänen elämästään, näemme että hän osasi elää, hän tiesi miten olla ja miten elää. Siis hän oli saavuttanut semmoista mitä me emme ole saavuttaneet. Hän ei siis ollut kulkenut yksistään elämän koulussa, vaan myöskin elämän salakoulussa. Hän oli itse kasvattanut itseään. Ja antaako hän niinkuin Buddha, kysymme, antaako hänkin meille neuvoja, mitä meidän pitäisi tehdä, jos häntä seuraisimme. Kun tutkimme pyhiä kirjoituksia, niin huomaamme selvästi, että niin hänkin teki. Jeesus Kristuskin avaa meille ovet elämän salakouluun. Seuratkaa minua niin tulette elämän salakouluun. Ja kun me muistamme, että elämä tahtoo meille opettaa elämän käytäntöä, jotakin taitoa, siis jotakin täydellistä ja ehjästi käytännöllistä, niin meidän pitää aivankuin ennakoita sekin ymmärtää, että semmoiset ihmiset, jotka ovat kulkeneet elämän salakoulun, semmoiset ihmiset myöskin opettavat meille käytäntöä ja jotakin perin käytännöllistä. Se on meidän muistettava. Sillä mitä me saamme maailmassa liian usein kuulla? Saamme kuulla, ei ainoastaan ymmärtämättömiltä ihmisiltä vaan semmoisilta, jotka sanovat olevansa kovin viisaita ja kovin kehittyneitä, hyvin pitkällä kaikessa henkisyudessa, että nuo suuret sielut, joita me niin mielellämme nimitämme Mestareiksi, Vapahtajiksi ja muilla kauniilla nimillä, Jumaliksi, Jumalan Pojiksi, ovat epäkäytännöllisiä. He ovat hiukan fantasteja, he uskovat pikkuisen liian hyvää ihmisistä, he ajattelevat pikkuisen liian lapsellisesti tätä elämää. Sehän on tietysti aivan tietty seikka, että voimme yhdellä silmällä vilkaista toisillemme, että kyllähän ne itse ovat viisaita ja täydellisiä omassa elämässään, sitähän ei kukaan kiellä, mutta kyllähän me kaikki näemme, ettei elämä ole noin yksiniitinen, kyllä se on vähän monimutkaisempi, mutta nehän ovat kaikki vähän lapsellisia, vähän epäkäytännöllisiä. Minä melkein luulen, että kuka tahansa kristitty oli hän pappi, piispa tai paavi, jos oikein käymme hänen kimppuunsa ja

panemme hänet ahtaalle Jeesuksen elämänohjeiden suhteen, sanoo: No jaa, kaikkihan on evankeeliumissa kaunista ja runollista, lohdullista ja ylösrakentavaa, mutta eihän se nyt kelpaa jokapäiväiseen käytäntöön. Mitä tulisi tästä elämästä, jos rupeaisimme juoksemaan Jeesuksen jäljissä. Jokainen ymmärtää, mitä siitä tulisi. Tuommoiset suuret sielut ovat aina hiukan epäkäytännöllisiä. Sanomme, että eiköhän sitten ollut Jumalan Poika? Tietysti on vastataan. Onko Jumala sitten epäkäytännöllinen? Sehän on hiukan vaikea kysymys, ja eihän sitä nyt niin tiedä. Jumalahan voi uskoa hieman hyvään omista luoduistaan. Hänhän ensin uskoi ihmisiin, mutta sitten me lankesimme Paratiisissa. Siitä tulee niin monimutkainen juttu, kokonainen pelastussuunnitelma. Mutta me olemme ymmärtäneet, että suurimmat ihmiset, jotka maan päällä ovat olleet, ne ovat välttämättä olleet kaikista käytännöllisimmät, sillä muutenhan tulisimme siihen, että rosvot ja pahantekijät ovat käytännöllisiä ja kaikki muut epäkäytännöllisiä. Kaikki kunnon olennot siis olisivat sen mukaan epäkäytännöllisiä. Kuinka olenkaan epäkäytännöllinen ihminen, kun nähdessäni näyteikkunassa hienon turkin ja itse seisoessani ulkopuolella huonossa palttoossa, en pistä kättäni tuon ikkunalasin läpi ja ota itselleni tuon turkin. On ihmisiä, jotka niin ajattelevat, epäilemättä täytyy joillakuilla ihmisillä, joilla on hyvin epäselvänä tuo käsitys omistuksesta, täytyyhän heillä olla semmoinen elämänfilosofia, että suurin käytännöllisyys on vetää tuo turkki ikkunan läpi, kun se tarpeettomana siellä riippuu. Sehän on luonnollinen johtopäätös, jos ajattelemme, että kaikista jaloimmat ja kaikista pyhimmät ihmiset ovat epäkäytännöllisiä. Mutta jos me emme myönnä, että ryöväri on käytännöllisempi kuin me, vaan jos me ajattelemme oikein terävästi, oikein suurella uskolla ja varmuudella, että me, jotka emme tahtoisi ottaa toisen omaisuutta, olemme käytännöllisempiä, ja tiedämme enemmän elämän laista ja tiedämme, mikä on oikein, niin meidän täytyy myöntää, että ne suurimmat ihmiset, jotka ovat jaloimpia ja

epäitsekäimpiä, ovat vielä paremmin tietäneet, vielä enemmän tietäneet, mikä on oikein ja mikä on elämän todellinen käytäntö. Me ihmisethän olemme hyvin alttiit itse määräämään tätä elämän käytäntöä. Itse tahdomme olla mukana sommittelemassa ja järjestelemässä. Mutta me ymmärrämme, että elämä meille hymyilee. Eihän elämän lait, elämisen taito ole semmoinen kuin me tahtoisimme. Elämän tahto, elämän käytäntö, elämän laki on semmoinen kuin se on. Meidän on opittava sitä ymmärtämään ja sitä kunnioittamaan. Tämän meidän järkemme sanoo meille ja sentähden mielestäni jokainen ajatteleva ihminen voisi myöntää hengessään iloisesti ja nöyrästi, että kaikista suurimmat ihmiset, jotka maan päällä ovat esiintyneet, ovat parhaiten tunteneet elämän käytännön, parhaiten tienneet, mitä elämä on ja kuinka siinä on eletävä. Tämä ymmärrys on aivan välttämätön edellytys, jos me olemme kerran ajattelevia totuudenetsijöitä. Emme saa tätä kieltää. Silloin me myöskin ymmärrämme aivan uudelta, vakavalta, todella kirkkaalta kannalta elämän salakoulua. Elämän salakoulu, johon nuo suuret ihmiset avaavat meille ovet, jota he nimittävät, niinkuin Jeesus, Jumalan Valtakunnaksi, Buddha Nirvaanaksi tai Veljeskunnaksi, ei ole mikään leikkikoulu. Eikä se ole mitään semmoista, josta me voisimme sanoa, että niin ja niin sen pitäisi olla, vaan me tahdomme astua siihen kouluun, ja se ei voi tapahtua muuta kuin vapaaehtoisesti, niin silloin meillä täytyy olla opettaja. Silloin meillä täytyy olla joku noista suurista opettajana. Emme itse elämän salakoulussa voi olla opettajina, elämä on opettajana. Mutta elämän salakoulussa on opettajana se, joka tietää elämän ja tuntee elämän käytännön. Siis kaikista suurimmat ja jaloimmat ja viisaimmat ihmiset, jotka ovat maan päällä, he voivat olla opettajina siinä koulussa, ja jos me menemme elämän salakouluun, niin meidän täytyy ottaa itsellemme opettaja tai saada opettaja ja noudattaa hänen neuvojaan, sillä muutenhan siinä kouluhommassa ei ole mitään järkeä. Elämä on vapaa ja me ihmiset kaipaamme vapautta, emmekä kärsi mitään pakkoa. Elämä suuressa koulussaan on

vapaa. Miksikä se on vapaa ja millä tavalla se on vapaa? Elämän koulu on täynnä vapautta sentähden, että me saamme tehdä ja menetellä niin kuin me tahdomme, me saamme erehtyä, me saamme tehdä pahaa, me saamme langeta syntiin, me saamme olla niinkuin tahdomme elämän koulun puolesta. Elämän koulu on niin varma opettaja, se ei vaadi meiltä mitään. Se antaa meidän tehdä ja menetellä miten tahdomme, sitten se ainoastaan antaa meidän kantaa seuraukset omista teoistamme. Sillä tavalla se elämän koulu opettaa. Siinä vallitsee täydellinen vapaus. Ei meissä muuten nuoruudessamme, ei meissä muuten olisi niin suuri ja niin jalo ja niin ylevä vapauden kaipuu, jollemme tuntisi olevamme vapaita olentoja, joita ei mikään voi sitoa, ei mikään maailmassa. Se on vain tunne elämän suuresta vapaudesta. Jumala on niin suuri, niin ihmeellinen, niin kärsivällinen, että me saamme kulkea mitä kehitystietä tahansa. Aina Isä odottaa, että hänen tuhlaajapoikansa palaisi takaisin. Mutta elämän salakoulu on ihan toinen. Siinä me silloin vapaasti, omasta vapaasta halustamme valitsemme itsellemme opettajan: Nyt minä tahdon kasvattaa itseäni, jotta astuisin Jumalan valtakuntaan ja voisin suuremmassa määrin palvella, auttaa ja olla hyödyksi. Kas, niin jalo on ihminen, niin jumalallinen olento on ihminen, että hän voi tällä tavalla sanoa itselleen. Ei ihminen ole ollenkaan mikään apinan jälkeläinen. Ihminen on Jumalasta syntynyt. Hän voi kuiskata Jumalalleen, elämälle näin: Minä tahdon kasvattaa itseäni, että voisin auttaa toisia. Silloin kun hän näin ajattelee ja näin sanoo, niin hän on valmis astumaan elämän salakouluun. Tuossa salakoulussa on monta opettajaa. Siellä on Buddha, siellä on Zarathustra, siellä on Muhammed, Konfutse, Laotse ja kaikki. Kenet minä valitsen? Muistakaamme silloin yksi asia, jonka se, joka on kokenut, tietää. Siinä salakoulussa kaikki ovat yhtä. Ei itseasiassa ole kuin yksi Mestari, ei ole itseasiassa kuin yksi opettaja. Kaikki nuo mainitut opettajat ovat kuin tuon yhden edustajia. Kuka on se yksi opettaja? Se on Jumala. Se on Jumalan tajunta, ja jos määrittelemme sen hiukan tarkemmin, se on

Jumalan Poika. Se on tuo ihmeellinen tajunta meidän ihmiskuntamme sisäisessä sydänpyhäkössä, jota me sanomme Kristukseksi, se on kosmillinen Kristus, Logos, Jumala. Ja tämä Kosmillinen Kristus on jokaisessa ihmisessä, koko ihmiskunnan takana. Kaikkien kehittyneiden ja kehittyneempien takana. Siis ne, jotka ovat opettajia elämän salakoulussa, he ovat tässä Kristuksen tajunnassa, he ovat enemmän siinä tajunnassa kuin me muut, mutta meissä kaikissa on sama Kristuksen tajunta. Emmehän me muuten voisi ymmärtää mitään, emme voisi ymmärtää, mitä semmoinen opettaja sanoo, emme voisi kasvattaa itseämme, ellei meissä olisi se Jumalan henki, se jumalallinen Itse, joka on meidän vapahtajamme, Kristus meissä, jota me myöskin nimitämme mystilliseksi Kristukseksi, kun se on yksityisessä ihmisessä herännyt. Kun kosmillinen Kristus on päässyt elämään yksityisessä ihmisessä, niin sanomme, että mystillinen Kristus hänessä liikkuu ja on syntymäisillään. Ja mikä on luonnollisempaa, kuin että me täällä kristikunnassa silloin käännyimme oman Mestariimme, oman uskonnon perustajamme, oman Vapahtajamme puoleen ja sanomme: Mitä sinä, Jeesus Kristus, opetat meille? Voimmehan myöhemmin ymmärtää ja tietää sen, josta me kyllä saatamme puhua, että Jeesus Kristus on erikoisessa asemassa tässä salakoulussa. Emme koskettele sitä kysymystä nyt. Pidämme vain kiinni siitä asiasta, että on meille luonnollista kääntyä Jeesus Kristuksen puoleen. Mitä sinä neuvot meille? Taikka paremmin sanoen: Mitä sinä neuvot minulle? Jokainen yksitellen astuu elämän salakouluun. Mitä sinä Jeesus neuvot minulle? Ja silloin saamme heti selvän vastauksen: Jeesus sanoo: Noudata minun käskyjäni. Mitkä ovat sinun käskysi? Minä olen käskyni antanut opetuslapsilleni ja ne voidaan lukea vuorisaarnassa, niin sanotussa vuorisaarnassa, Matteuksen evankeliumissa. Siitä sinä voit lukea käskyni, noudata nyt niitä ensiksi, niin se totuus mikä niissä on paljastuu sinulle ja tekee sinut vapaaksi. Kaikkihan muistamme tässä piirissä Jeesus Kristuksen käskyt. Meidän täytyy häpeäksemme tunnustaa, että

nämä käskyt eivät ole tunnettuja kristikunnassa. Kyllähän niitä voidaan lukea ääneen jossakin kirkossa ja kokouksissa, mutta kuitenkin vain koru- ja puheina. Eivät kaikki ymmärrä, että niissä on uusia käskyjä, että Jeesus on ajatellut omia käskyjään. Kristikunnassa on totuttu ajattelemaan, että Juudan kansan käskyt, jotka Mooses antoi, että ne ovat kristilliset käskyt. Jos me niitä noudatamme, niin eihän se ole mitään paha. Mutta me tahdomme elämän salakoulussa ottaa Jeesuksen opettajaksemme, niin silloin meidän täytyy noudattaa hänen käskyjään, ja kun me sitten katselemme Jeesuksen käskyjä, hänen tunnettuja käskyjään, joista ensimmäinen on „älä koskaan suutu“ ja sitten vähän ajattelemme, niin huomamme, että käskyn avulla Jeesus opettaa meitä suorittamaan nopeasti elämän maakoetta. Siihen se liittyy: „Älä koskaan suutu“. Milloin me suutumme? Me suutumme aina silloin, kun meidän mielestämme tehdään jotain väärää. Me ryöstämme, teemme paha toisillemme ja sentähden me voimme suuttua. Kun katselemme elämän vääryyttä, niin me oikein harmistumme. Jeesus sanoo: Jos tahdot hyvin ja nopeasti suorittaa maakokeen niin opi olemaan suuttumatta. Sillä kaikki mikä kuuluu tähän porvarilliseen yhteiskuntaan ja sen järjestykseen, kulta, raha y.m. sehän on omiansa herättämään meissä suuttumusta, jos olemme sille alttiit. Maakokeen me parhaiten ratkaisemme, siinä kokeessa me parhaiten voitamme, jos opimme olemaan suuttumatta. Ei ole kysymys siitä, ettemme saisi käyttää ankaria sanoja, ettemme saisi näyttää suuttuneilta, torua j.n.e. Kysymys ei ole siitä. Näemmehän kuinka Jeesus Kristus itsekin saattoi torua sangen ankarasti. Kysymys on siitä, ettemme sydämessämme suutu, sillä silloin emme riko rakkauden ja veljeyden lakia. Voimme pitää uskon oikeuden puolta ilman että sydämessämme suutumme. Sitten ajattelemme Jeesuksen toista käskyä: Älä katso naista häntä himoitaksesi, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas. Sitähän se tarkoittaa, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas. Tämähän on selvää tulikoetta. Tulikokeessa täytyy meidän oppia puhdistamaan tunnettamme ja

sen kaiken me voitamme, siinä me parhaiten pääsemme tuloksiin, jos puhdistamme ajatuselämäämme kauniiksi ja puhtaaksi. Ajattelemme sitten Jeesuksen kolmatta käskyä, jossa hän sanoo: Älä ollenkaan vanno j.n.e. Siinä hän neuvoo meitä puhumaan totta, ettemme tarvitsisi mitään vannoa, ettemme käyttäisi voimasanoja, ettemme mitään lupaisi. Kun aina tiedämme olevamme rehellisiä ja tosia, niin maailma oppii meihin luottamaan. Olemme kaikessa varovaisia. Me lupaamme sellaista, josta ei voi olla mitään pahaa. Olemme rehellisiä, totuudenmukaisia ja myöskin hiljaisia. Parempi on vaieta kuin huonosti puhua. Tämä käskyhän aivan selvästi liittyy vesikokeeseen. Ohimennen sanoen me huomaamme, että emme voi tulla kysymykseen minkäänlaisen salakouluun astuminen, ellemme jo ole siinä vesikokeessa, että meistä on tullut totuudenetsijöitä. Jeesuksen neljäs käsky, „Älä ole pahaa vastaan“, on yhteydessä ilmakokeen kanssa. Sillä millä tavalla voimme itse oppia luopumaan ja saamaan aikaan jotain hyvää elämässä, millä tavalla opimme kulkemaan valkoisen magian polkua, muuten kuin siten, että luovumme tekemästä pahaa. Meidän ei tarvitse huolehtia siitä, että maailmassa on pahaa. Meidän tulee huolehtia siitä, ettemme itse tekisi mitään pahaa. Tämä on Jeesuksen käsky ja neuvo meille. Mitä me turhia huolia otamme päällemme. Tietysti maailmassa on hyvin paljon pahaa, sillä ihmiset vaeltavat pimeydessä, käyvät koulua, mutta eivät tiedä käyvänsä sitä. Tietysti maailmassa on paljon pahaa, mutta anna maailman olla rauhassa, katso vain, ettet sinä itse tee mitään pahaa. Älä sitä vastusta, älä koeta repiä maailman pahaa pois. Mutta kun sinä itse koetat olla hyvä, etkä tee mitään pahaa, niin olet vastustamatta maailman pahaan, niin sinä itse asiassa vapautat maailman pahasta. Silloin sinä itse asiassa vähän nostat maailmaa ylöspäin ja viet sitä eteenpäin. Tämä on tietysti sanottu ainoastaan niille, jotka tahtovat kulkea, niinkuin voisimme sanoa Jeesuksen salakoulussa. Se ei velvoita toisia ihmisiä. Ne, jotka kulkevat maailmassa, eivätkä käy salakoulussa, he saavat olla

kuinka urhoollisia tahansa taistelussaan pahaan vastaan. Se on heidän koulunsa silloin. Me emme aseta rajoituksia. Mutta se, joka kulkee salakoulussa, hän älköön itse tehdä mitään pahaan. Ja kun ihminen kulkiessaan salakoulua noudattaa näitä Jeesuksen käskyjä, niin hän luonnollisesti tulee siihen viidenteen käskyyn, joka on kaikkien yhdistelmä, rakkauden käsky. Rakasta kaikkia, älä pidä ketään vihollisina, ei venäläisiäkään. Jos sinulla on omia persoonallisia vihamiehiä, niin rukoile heidän puolestaan, jos vihamiehet ovat kovasti pahoja sinulle, niin rukoile heidän puolestaan, jos et osaa heitä muuten rakastaa. Rakasta kaikkia ja muista, että kaikki ihmiset ovat kaikissa kansoissa rakastavia olentoja. Kun ihminen salakoulussa käydessään noudattaa kaikki näitä käskyjä, niin paljon kuin hän kykenee, silloin hänelle koittaa päivä, jolloin hänet, niinkuin teknillisesti sanotaan, vihitään, jolloin hänet otetaan vastaan tuohon veljespiiriin, niiden olentojen joukkoon, jotka ovat tässä elämän salakoulussa. Sinäkin olet yksi meistä, nyt sinäkin kuulut niiden joukkoon, joiden tehtävänä on läpi vuosituhansien kantaa ihmiskunnan taakkoja ja auttaa ihmisiä.